

РЕШЕНИЕ

№ 93

гр. Пазарджик, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилов
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Церовска
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско дело № 20225200500729 по описа за 2022 година

Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение №20 от 07.01.2022г., постановено по гр.д.№423/2021г. по описа на РС- Пещера е осъдено „Застрахователно акционерно дружество ОЗК- Застраховане“ АД, с ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр.С., район В., ул.“С. С.“ №7, ет.5, представлявано от А.П.Л. и Р.К.Д.-Изпълнителни директори, на основание чл.432, ал.1 от КЗ, във връзка с чл.52 от ЗЗД, да заплати в полза на М. И. Т., с ЕГН ***** от гр.Б., ул.“Б.Ч.“ №16, сумата от 10000лв.- предявена като частичен иск от 25000лв., представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, вследствие телесни и психични увреждания, причинени ѝ от водач на ППС „Ивеко 35 Ц11“, с рег.№..., с валидно сключена при ответника застраховка „Гражданска отговорност“ по полица №BG/23/..., валидна от 05.06.2020г. до 05.06.2021г., при ПТП от 26.10.2020г., ведно с лихва за забава от 30.12.2020г.- до окончателното изплащане на обезщетението и сумата от 260,58лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди- разходи за лекарства,

медикаменти и консумативи, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 30.12.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

Осъдено е „Застрахователно акционерно дружество ОЗК- Застраховане“ АД, с ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр.С., район В., ул.“С. С.“ №7, ет.5, представлявано от А.П.Л. и Р.К.Д.- Изпълнителни директори, да заплати в полза на К. Н. Т., с ЕГН ***** от гр.Б., ул.“Б.Ч.“ №16, сумата от 1000лв.- предявена като частичен иск от 5000лв., представляваща обезщетение за претърпените от нея имуществени вреди по лек автомобил „Тойота- Ярис“ с рег.№..., при ПТП от 26.10.2020г.

Осъдено е „Застрахователно акционерно дружество ОЗК- Застраховане“ АД, на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за Адвокатурата, да заплати на адв.Д. С. Т., член на САК, адвокатско възнаграждение за оказана от него безплатна правна помощ на ищите в размер на 868лв.

Осъдено е „Застрахователно акционерно дружество ОЗК- Застраховане“ АД, да заплати по сметка на РС- Пещера, ДТ в размер на 451лв. и разноски за вещи лица в размер общо от 882лв.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от „Застрахователно акционерно дружество ОЗК- Застраховане“ в частта над присъдените 5000лв.- главница на М. Т., представляващи неимуществени вреди, в резултат на претърпени болки и страдания от ПТП на 26.10.2020г., ведно със законната лихва от 30.10.2020г., както и в частта в която на ищцата К. Т. е присъдена законна лихва върху главницата от 1000лв. от датата на завеждане на исковата молба.

Счита се, че решението в обжалваните му част е неправилно и необосновано.

Твърди се, че съдът не е обсъдил всички събрани доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, а напротив- избирателно е формирал убеждението си, само върху част от тях.

Визира се, че е налице несъответствие между приетите доказателства и направените от съда изводи в решението. Поради тази причина, първоинстанционният съд, неоснователно е уважил исковата претенция в завишен размер.

Приема се, че присъденото обезщетение от 10000лв. е прекомерно завишено и не съответства на вида на претърпените неимуществени вреди.

Твърди се, че решението е неправилно, тъй като съдебния състав не е направил преценка на конкретно събрани доказателства за конкретното ПТП, а е решил спора определяйки справедлив размер на застрахователното обезщетение на базата на твърденията на ищцата М. Т..

Счита се, че като не е обсъдил всички доказателства в тяхната цялост, първоинстанционният съд не е приложил правилно нормата на чл.52 от ЗЗД и не е определил справедлив размер на обезщетението.

Твърди се, че решението в обжалваната му част е и необосновано. В тази насока се визира, че липсват мотиви относно начина, по който съдебният състав е определил справедлив размер на обезщетението, като в съдебното решение не са коментирани всички критерии за определяне на справедлив размер.

Сочи се, че неправилно районният съд е допуснал назначаване на съдебно- психиатрична експертиза, предвид на което същата не следва да се кредитира.

Визира се, че при определяне на справедливия размер на обезщетението не са взети предвид продължителността на възстановителния период, възрастта на пострадалата и състоянието ѝ към момента.

Приема се, че присъдения размер на застрахователно обезщетение за ищцата е прекомерно завишен и не отговаря на икономическата обстановка в страната и на присъждания размер на обезщетение за сходни случаи, настъпили към момент на процесното ПТП- през 2020г.

Оспорва се началната дата, от която първоинстанционният съд е присъдил законна лихва върху обезщетението- 30.12.2020г., т.е. датата на която е получена доброволна претенция от ищцата.

Приема се, че съгласно чл.496 от КЗ, застрахователят изпада в забава след изтичане на 3- месечния срок за произнасяне, т.е. в настоящия случай- от 30.03.2021г.

Визира се, че първоинстанционният съд не е обсъдил възраженията, както и не е съобразил съдебната практика, че застрахователят изпада в забава при наличието на тотална щета, едва след представяне на доказателство за прекратена регистрация поради тотална щета.

Счита се, че в конкретният случай е безспорно, че собственикът на

автомобила не е желал да прекрати регистрацията на автомобила „поради тотална щета“, нито след настъпване на ПТП, нито към датата на завеждане на исковата молба, нито към датата на приключване на устните състезания. Т.е., застрахователят не е изпаднал в забава по отношение на претенцията на К. Т. за заплащане на законна лихва, нито към датата 10.02.2020г., нито към датата на завеждане на ИМ, нито към настоящия момент.

Искането е да се уважи подадената жалба, като се отмени решението над присъдените 5000лв.- главница на М. Т., както и в частта, с която е присъдена законната лихва върху главницата за неимуществени и имуществени вреди за периода от 30.12.2020г. до 29.03.2021г. и в частта, с която на К. Т. е присъдена законна лихва върху главницата от 1000лв. от датата на завеждане на исковата молба, като неправилно и необосновано.

Моли се за присъждане на направените разноски по делото, вкл. и юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

В срок е постъпил писмен отговор от М. И. Т. и К. Н. Т., чрез пълномощник им адв.Д. Т..

Счита се в него, че подадената от ответната страна въззивна жалба е изцяло неоснователна и необоснована.

Приема се, че оплакванията на застрахователя относно високия размер на присъденото от съда обезщетение за претърпени неимуществени вреди са неоснователни. Необосновани са и изложените от въззивника- ответник аргументи, че решението е неоснователно и неаргументирано, постановено при неправилно приложение на материалния закон и по- точно нормата на чл.52 от ЗЗД.

Счита се, че възприетите от първоинстанционният съд правни и фактически изводи в решението са обективни, същите се основават на съвкупен анализ на всички събрани по делото доказателства, на закона и са в съответствие с утвърдената съдебна практика.

Счита се, че присъдените обезщетения не само не са завишени, напротив. Същите не само не са прекомерни, но са и занижени, с оглед обстоятелството, че претендираните обезщетения за вреди са предявени като частични искиове, като се счита, че дължимото обезщетение следва да бъде в по- голям размер.

Излагат се подробни съображения в насока неоснователност на

възраженията наведени във въззивната жалба.

Искането е да се остави без уважение подадената от „Застрахователно акционерно дружество ОЗК- Застраховане“ АД, като се потвърди решението на първоинстанционния съд.

Моли се за присъждане на направените разноски по делото, както и минимално адвокатско възнаграждение пред двете съдебни инстанции.

С Решение №437 от 16.05.2022г., постановено по гр.д.№423/2021г. по описа на РС- Пещера, в производство по чл.250 от ГПК е допълнен диспозитива на Решение №20 от 07.01.2022г., постановено по гр.д. №423/2021г. по описа на РС- Пещера, като е осъдено „Застрахователно акционерно дружество ОЗК- Застраховане“ АД, да заплати на К. Н. Т. и законна лихва върху сумата от 1000лв.- представляваща обезщетение за претърпени от нея имуществени вреди по лек автомобил „Тойота Ярис“, с рег.№.., считано от 05.04.2021г. до окончателното изплащане.

Постановено е, че това решение да се счита за неразделна част от Решение №20 от 07.01.2022г., постановено по гр.д.№423/21г. по описа на РС- Пещера.

Против това решение не са постъпили въззивни жалби.

С Определение №470/28.10.2022г., постановено по гр.д.№423/2021г. по описа на РС- Пещера, в производство по чл.248 от ГПК е допуснато изменение на Решение №20 от 07.01.2022г., постановено по гр.д.№423/2021г. по описа на РС- Пещера, в частта за разноските, като е посочено, че се осъжда „Застрахователно акционерно дружество ОЗК- Застраховане“ АД, на основание чл.38, ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата, да заплати на адв.Д. С. Т. и адвокатско възнаграждение в размер на 300лв. за оказана от него безплатна правна помощ на ищцата К. Н. Т..

Против това определение не са постъпили въззивни жалби от страните по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателят Застрахователно дружество „ОЗК- Застраховане“ АД, редовно призован, законен представител не се явява. От страна на последния е постъпило писмено становище в което се поддържа подадената въззивна жалба, като се оспорва отговора на същата. Искането е да се уважи подадената въззивна жалба и се отмени решението в

обжалваните му части. Претендират се разноси.

Ответниците по жалбата- М. И. Т. и К. Н. Т., редовно призовани, не се явяват. За същите се явява процесуалния им представител адв. Т.. От страна на последния се застъпва становище в насока, че подадената въззивна жалба е неоснователна. Моли се за потвърждаване на обжалваното решение.

Моли се за присъждане на разноси, като се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на въззивника.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, обсъдени в съвкупност и поотделно, съдът приема за установено следното:

Производството пред РС- Пещера е образувано във връзка с постъпила искова молба от М. И. Т. от гр.Б. и К. Н. Т. от гр.Б. и двете чрез адв. Г. против ответника Застрахователно акционерно дружество „ОЗК –ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД с правно основание на предявения иск по чл.432, ал.1 от КЗ, във връзка с чл.45 ЗЗД.

Твърди се в същата, че на 26.10.2020г. около 15:25 часа на кръстовището на ул.“А.П.” и ул.“Б.Ч.” в гр.Б. било настъпило ПТП с участието на лекотоварен камион- бус, марка „Ивеко“, модел „35Ц 11“, с рег. №..., собственост на „Денис-89-С“ ЕООД, с ЕИК115816074, управлявано от Д.Ю.И. и лек автомобил ,марка „Тойота“, модел „Ярис“, с рег.№..., собственост на К. Н. Т. с ЕГН***** и управляван от М. И. Т. с ЕГН*****.

Сочи се, че процесният пътен инцидент бил настъпил през светлата част на денонощието и при наличието на отлична, ясна видимост, при слънчево време, суха пътна настилка. Вследствие на същото била пострадала ищцата М. И. Т. като били нанесени и сериозни материални щети по МПС, марка “Тойота“, модел „Ярис“ на стойност 1000лв.

Твърди се, че за пътния инцидент бил съставен Констативен протокол за ПТП с пострадало лице №63, с рег.№315р- 17335/04.11.2020г. на РУ МВР- Пещера. Съгласно същият, виновен за настъпването на пътното произшествие бил водачът на лекотоварния автомобил,марка „Ивеко“, който не съобразил скоростта си на движение с пътните условия, движейки се по ул.“А.П.” /второстепенен път/, не съобразил поведението си на участник в движението с пътен знак Б2, отнел предимството на движещия се по ул.“Б.Ч.” /главна улица и път с предимство/ лек автомобил и реализирал ПТП. На виновният водач

бил съставен и АУАН.

Твърди се, че непосредствено след пътния инцидент пострадалата М. Т. била изпаднала в безсъзнание, а след това и в шок. Очевидци на инцидента извикали екип на спешна помощ, като пострадалата постъпила в „МБАЛ-Проф.Д.Р.“ ООД- гр.Пещера в тежко общо състояние. При престоя си в лечебното заведение, ищцата била подложена на редица изследвания и рентгенографии. След обстоен преглед на същата са поставени следните окончателни диагнози: “Контузия на главата; контузия на гръден кош; контузия на дясно коляно и подбедрица; контузия на ляво рамо; контузия на корема. Поради горепосочените травми, пострадалата търпяла травматични процедури. Същата получила и придружаващи заболявания, изразяващи се в силни болки в областта на главата /кръвонасядания и отоци/, в лявата ръка, в лявото бедро, седалището, десния лакът, глезена, гръдния кош. Оплаквала се от дезориентация, главоболие, световъртеж и гадене.

Твърди се, че ПТП се отразило изключително зле на психическото здраве на ищцата М. Т.. След инцидента същата била силно потисната, лесно раздразнителна и нервна, душевно срината. Оплаквала се от постоянни болки, породени от травмата в областта на горни и долни крайници, торса и главата. Същата потърсила консултация със специалист- психиатър и съгласно констатациите му, пътният инцидент е рефлектирал по изключително болезнен начин в психиката на пострадалата. Според специалиста ищцата не се била възстановила психически от инцидента. Същата била подтисната, притеснена, неспокойна и тревожна, психично-напрегната. Не можела да спи, изпитвала голям страх, че случилото се може да се повтори. Лечебният и възстановителен период на ищцата продължавал и в момента като възстановяването на психичното ѝ здраве е възможно, но е за продължителен период от време.

Визира се, че към настоящия момент са направени разходи в размер на 260,58 лв. за закупуване на медицински консумативи.

Сочи се, че съгласно КП за ПТП с пострадало лице №63 с рег. №..04.11.2020г. на РУ МВР- Пещера за лекотоварен камион „Ивеко“ е имало сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност сключена със „Застрахователно акционерно дружество „ОЗК Застраховане“ АД, застрахователна полица №BG/23/...., сключена на 06.06.2020г. и валидна до

06.06.2021г.

Твърди се, че с оглед постигане на споразумение с молба с вх.№ ЦУ 99 9109 от 30.12.2020г. по описа на застрахователното дружество била заведена претенцията на ищцата М. И. Т. за претърпени имуществени и неимуществени вреди, а с молба с вх.№ ЦУ99-9110/30.12.2020 година била заведена претенцията на ищцата К. Т. за претърпени имуществени вреди на МПС като била образувана преписка по щета № 0410-400-0129/2020г. Получили предложение за обезщетение в размер на 1010лв., с което не били съгласни.

Твърди се, че получените от ищцата М. Т. телесни увреждания са пряка и непосредствена последица от транспортното произшествие настъпило на 26.10.2020г. около 15:25 часа на кръстовището на ул.“А.П.“ и ул.“Б.Ч.“ в гр.Б. между лекотоварен камион/бус/, марка „Ивеко“ с рег.№..., управляван от Д.И. и лек автомобил „Тойота Ярис“, управлявана от М. И., както във физически болки и страдания от получените телесни увреждания, така и в последвалото болезнено възстановяване и в претърпян психически и емоционален стрес.

Счита се, че на ищцата М. Т. са причинени увреждания в резултат на ПТП, които оценяват на сумата от 10000лв., предявени като частичен иск от 25000лв. и имуществени вреди от 260,58лв.

Искането е да се постанови решение, с което да се осъди ответното дружество да заплати на ищеца М. И. Т. сумата от 10000лв.- предявена като частичен иск от 25000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се физически болки и душевни страдания, ведно със законната лихва, считано от 30.12.2020г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 260,58лв., представляваща стойността на причинените имуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 30.12.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

Иска се да се постанови решение, с което се осъди ответното дружество да заплати на ищеца К. Н. Т. сумата от 1000лв.- предявена като частичен иск от 5000лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди на увреденото МПС, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 30.12.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

Претендират разноски.

В указания от съда срок от страна на ответникът е депозиран писмен

отговор. В него не се оспорва, че на 26.10.2020г. е настъпило ПТП с участието на лек автомобил „Тойота- Ярис“, с рег.№.. и товарен автомобил „Ивеко“ с рег.№.... Не се оспорва и наличието на валидно застрахователно правоотношение по Застраховка „Гражданска отговорност“ за товарен автомобил марка „Ивеко“ с рег.№.... Не се оспорва и обстоятелството, че ищцата Т. е пострадала в резултат на описаното ПТП и механизма на причиняване на същото по вина на водача управлявал товарен автомобил „Ивеко“, с рег.№....

Оспорва се, че на ищцата в резултат на процесното ПТП са причинени по вид и характер вреди, така както са описани в исковата молба и в тази връзка се оспорва предявеният иск за неимуществени вреди по размер.

Сочи се, че на 30.12.2020г. по сметка на втората ищца К. Т. е изплатена сумата от 636,92лв., представляваща застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди по процесния автомобил. Оспорва се обстоятелството, че на лек автомобил „Тойота Ярис“ с рег.№.. са причинени щети в размер над 1000лв. В тази връзка се твърди, че процесният лек автомобил е с дата на първа регистрация 23.03.2000г. и е в експлоатация повече от 20 години. Считат се, че неговата действителна стойност е по-малка от 5000лв. и ако обезщетението за имуществени вреди по МПС надхвърли сумата от 1100лв. в случая ще е налице „тотална щета“ по смисъла на чл.390 от КТ и регистрацията на автомобила е следвало да се прекрати.

Искането е да се отхвърлят исковете като неоснователни.

От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Видно от събраните по делото писмени доказателства: Констативен протокол за ПТП с пострадало лице №63 с рег.№..04.11.2020г.; Фиш за спешна медицинска помощ; резултати от образна диагностика и изследвания; съдебно медицинско удостоверение №24/27.10.2020г.; 3 бр. амбулаторни листи; Свидетелство за регистрация на МПД; Удостоверение за техническа изправност на МПС; квитанция за платен пътен данък на ППС; копие на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“; документи от НОИ се установява, че на 03.11.2020г. е съставен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №63 от мл.автоконтрольор при ОД МВР В.Ц., в присъствието на свидетеля Г.П. относно посетеното ПТП на 26.10.2020г.

около 15:25 часа в гр.Б. на кръстовището на ул.“А.П.“ и ул.“Б.Ч.“ между ППС с рег.№..., марка „Ивеко“, управлявано от Д.Ю.И. и ППС с рег.№..., марка „Тойота- Ярис“, управлявана от М. И. Т., Двамата водачи са били изпробвани за употреба на алкохол, която проба и на двамата е била за наличие на 0.00% алкохол в издишания въздух. Контролният орган е установил, че и за двете ППС е имало валидна ЗЗГО. Констатирани са щети по ППС: “деформирана предна дясна врата; преден десен калник; одраскана предна броня; деформация в предно дясно колело и др“. Описано е и пострадало лице от ПТП, а именно водачът управлявал МПС, марка „Тойота Ярис“ като контролният орган е описал: “Разкъсно контузна рана по ляво рамо; масивни кръвонасядания; травматични отоци по главата, корема, тялото, крайниците. Причината за настъпилото ПТП е описана последния начин: Водачът на ППС с рег.№... не съобразява поведението си с пътен знак Б2 /Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство/, като отнема предимството на движещия се с предимство по път с предимство водач на ППС с рег.№... Пострадалото лице е било транспортирано във ФСМП- Б., като на същото са били извършени медицински изследвания в МБАЛ „Д.Р.“ гр.Пещера, с оглед установяване на здравословното му състояние. Установява се, че на 23.03.2000г. на името на К. Н. Т. е регистриран лек автомобил „Тойота- Ярис“ с ДК№..., с рама JTDJV..., като същият е преминал технически преглед на 15.06.2020г. и е допуснат да се движи по пътища отворени за обществено ползване. За същият автомобил е имало платен и пътен данък.

Видно от приложената по делото медицинска документация, ищцата М. И. Т. е била освидетелствана по нейно желание от съдебен лекар и Началник-Отделение по обща и клинична патология и съдебна медицина при МБАЛ “Пазарджик“, който е констатирал следните наранявания на лицето: Разкъсно- контузна рана по ляво рамо; Масивни кръвонасядания и травматични отоци по главата, корема, тялото и крайниците. Според съдебният лекар, травматичните увреждания които е установил са получени в резултат на действието на твърд, тъп предмет, чрез удар с или върху такъв и добре отговаряли същите да са получени, така както съобщавала пострадалата- при ПТП. Установява се, че на ищцата М. Т. са били извършени и медицински манипулации в резултат на причинените травми от ПТП като на същата е била предписана и съответната медицинска терапия.

Установява се, че в писмена форма на 30.12.2020г., М. И. Т. чрез адв.Т.

и К. Н. Т. чрез адв.Т. са отправили писмена застрахователна претенция по реда на чл.308 от КЗО, в която те са заявили пред „Застрахователно акционерно дружество „ОЗК- Застраховане“ АД, с ЕИК 121265177, претенция по полица „ГО“ на автомобилистите №BG/23/...., сключена на 06.06.2020г. и валидна до 06.06.2021г. за настъпилото на 26.10.2020г. ПТП и са претендирали справедливо обезщетение за претърпените имуществени вреди на МПС, претърпени в резултат на ПТП, настъпило на 26.10.2020г. Поискано е след образуването на щетата да се направи оглед на МПС, марка „Тойота-Ярис“, а по отношение на ищцата М. И. Т. да се заплати обезщетение в размер на 45000лв. за неимуществени вреди и 260,58лв. за претърпените имуществени вреди. В отговор на претенцията застрахователното дружество е уведомило молителите, че предлага споразумение с определено от дружеството обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди от пострадалите в общ размер от 1010,58лв. Изпратено е било и изрично писмо до молителката К. Т. в което се сочи, че по настъпило ПТП от 26.10.2020г., вследствие на което са били нанесени увреждания на МПС/лек автомобил/ марка „Тойота- Ярис“ с рег.№.. е била заведена претенция от Н.Т. и образувана преписка по щета. Същата е обработена и приключена като на 30.12.2020г. е било изплатено обезщетение на К. Т. за нанесените вреди.

Видно от справка на НЗОК за периода от 26.10.2020г. до 21.09.2021г., ищцата М. Т. е посещавала лекари специалисти, в това число: 02.11.2020г. /общопрактикуващ лекар/ за повърхностни травми на друга и неуточнена част гръдния кош; 03.11.2020г. /ортопед и травматолог/ за повърхностни травми на друга и неуточнена част на гръдния кош; 03.11.2020г. /хирургия/ за контузия на млечна жлеза; 04.11.2020г. /психиатър/ посттравматично стресово разстройство; 31.03.2021г. /общопрактикуващ лекар/ за повърхностни травми на друга и неуточнена част на гръдния кош; 31.03.2021г. /хирург/ последици от други уточнени травми на долен крайник.

В показанията си св.И. визира, че си спомня инцидента, който се случил в гр.Б. на кръстовището на улиците: „Б.Ч.“ и „А.П.“. Това било през 2020г., есента. Свидетелката твърди, че е стояла в двора на дома ѝ, който се намирал на ул.“Б.Ч.“. Видяла лек автомобил „Тойота“. Колата била с предимство и се движила бавно по улицата. Трябвало да премине през кръстовището. Стигнала до средата, като в този момент свидетелката видяла, че от ул.“А.П.“ се задава камионче „Ивеко“ което било натоварено с дървен материал.

Водачът на камиончето, нито спрял на знак „Стоп“, нито ударил спирачки на превозното средство. Блъснал леката кола „Тойота“ и я завлякъл през кръстовището на десет метра. Свидетелката чула много силен удар от сблъсъка на двете ППС. Тя познавала лекия автомобил и знаела, че е собственост на техните съседи: М. и Н.Т.и, което обстоятелство я притеснило още повече. Свидетелката изтичала към лекия автомобил, за да види какво се случва с водача му. Отворила вратата от към шофьорското място и видяла, че водач е именно съседката ѝ М. Т.. Същата била неадекватна и само повтаряла-„Сърцето ми, горката ми количка, какво стана“. Била не на себе си. Свидетелката повикала сина си, който донесъл вода и стол, като едва извадили водачката от автомобила. Обадили се на 112 за екип на спешна помощ и полиция. Външно не видели белези по М. Т.. Тя само се държала за гърдата и казвала, че много я боли. По спомени на свидетелката ударът на лекия автомобил бил от дясната страна. Водачката била сама в автомобила като имала и предпазен колан.

Свидетелят С. в показанията си сочи, че за инцидента си спомня че същия се е случил в гр.Б. на 26.10.2020г. Тогава трябвало да празнуват Димитровден и били поканили М. и съпруга ѝ в дома на свидетеля, за да празнуват. Свидетелят и ищцата К. имали малко дете, поради което Т. скрили за случилото се от К., за да нея притесняват, поради което семейството на свидетеля разбрали на следващия ден. Когато отишли в дома на М. я заварили на легло със синини, отоци по подбедрица, по крака, по лицето, както и охлузвания. Тя споделила, че изобщо не се чувства добре. Разказала му какво и се е случило. Започнало възстановяването ѝ, което продължило 3-4 месеца. Семейството на свидетеля ходили в дома на М. всеки ден, за да я обслужват, да ѝ помагат в домакинството, като освен физическите травми била развила и психическо разстройство. За него обяснявала следното: както си стояла необяснимо започвала да плаче или както си стоят в стаята без обяснение М. напускала стаята и отивала сама в друга стая и там отново започвала да плаче. Изпитвала необясним страх и ужас да шофира. Забелязали, че когато били навън и по улицата се движел автомобил М. инстинктивно се спускала и хващала внучето си от страх да не му се случило нещо. По професия М. Т. била медицински работник и започнала работа 3-4 месеца след инцидента. Същата работи в гр.Пещера като между градовете липсвал удобен градски транспорт. Преди ПТП си шофирала до

местоработата, но след това отказвала да шофира, поради което на свидетеля се налагало да излиза от работа, за да я превози до местоработата ѝ в гр.Пещера.Доколкото свидетелят знаел М. Т. приемала лекарства, но не знае какви точно.

Видно от заключението на съдебно- автотехническа експертиза се установява, че на 26.10.2020г. около 15:25 часа в гр.Б., лекотоварен автомобил „Ивеко“ 35Ц11 с рег.№ ... движейки се в гр.Б. по ул.“А.П.“ не спира на знак Б2, с което не осигурява предимство на движещия се по улица „Б.Ч.“ лек автомобил „Тойота Ярис“ с рег.№.., в резултат на което настъпва прав удар между двата автомобила. Причината за ПТП е от субективен характер, т.е. от действията или бездействията на водача на лекотоварен автомобил „Ивеко“ „35Ц11“ с рег.№... и именно не спирайки на пътен знак Б2 е предизвикал процесното ПТП. Според вещото лице, пазарната стойност на лек автомобил „Тойота Ярис“ с рег.№.. към 26.10.2020г. е 2608лв. Необходимите средства за ремонт по пазарни цени на „Тойота Ярис“ с рег. №.. е 2290,19лв. с ДДС. Разходите за ремонт възлизат на 88% от стойността на автомобила. Според вещото лице е налице тотална щета на автомобила „Тойота Ярис“ с рег.№... Стойността на запазените части без включен труд по демонтирането им е около 740лв.

Видно от заключението на комплексната съдебно- медицинска психиатрична експертиза изготвена от вещите лица д-р Д.И.П. /специалист по ортопедия и травматология/ и д-р Т.Щ. /психиатър/ се установява и по-конкретно от заключението на д-р Попов, че на 26.10.2020г. в гр.Б. е настъпило ПТП „вследствие на което е пострадал водачът на лек автомобил марка „Тойота Ярис“ с ДК№.. М. Т., на която са причинени следните увреждания: малка разкъсно-контузна рана в областта на ляво рамо; масивни кръвонасядания и травматични отоци по главата, лявата раменна става, двете гърди, корема и дясната подбедрица и болки в шията. Тези увреждания са в резултат на действието на тъп, твърд предмет, чрез удар или върху такъв и добре отговарят да са получени така както съобщава пострадалата- като водач на л.а. при ПТП. Пострадалата е била с правилно поставен предпазен колан, което се установявало от разположението на травматичните увреди, които са в резултат на коланната травма на водача на автомобила. Болката в шийната област е в резултат от инерционното движение на главата при страничния

удар от другия автомобил, както и хематома в лявата част на главата, която се е ударила в лявата врата на лекия автомобил. Кръвонасядането на дясното коляно и дясната подбедрица са в резултат на травма в аматурното табло и барчето на лекия автомобил вследствие на инерционното движение на тялото при силния страничен удар. Според вещото лице разкъсно- контузната рана е причинила временно разстройство на здравето, неопасно за живота по смисъла на чл.130, ал.1 от НК. При консервативно лечение, което е проведено в амбулаторни условия са приложени антибиотици, обезболяващи средства, медикаменти за „разреждане на кръвта“, хирургична обработка на раната на рамото /1 хирургичен конец/ и пункция на хематома в областта на гърдата. Всички описани травматични увреждания са били в причинна връзка с описаното ПТП. Лечебно- оздравителният процес е протекъл в амбулаторни условия и е продължил от една до три седмици от датата на процесното ПТП в зависимост от степента на мекотъканните травми. Към момента пострадалата физически е възстановена напълно. Вещото лице сочи, че по време на инцидента, когато са получени описаните увреждания, при оказване на първа помощ, по време на транспортиране до болница и медицинската им обработка в срока на оздравяване пострадалата е изпитвала най- силна болка. Постепенно болките са редуцирани под въздействието на изписаната и проведена медикаментозна обезболяваща терапия. Болките според вещото лице са продължили около 20 дни. При сегашния преглед на ищцата Т., вещото лице не е установило трайни негативни последици за здравословното ѝ състояние. Здравето ѝ е възстановено напълно. Вследствие на причинените увреждания за същата е съществувала временна нетрудоспособност за срок от 30 дни без трайни последици от инвалидизация. Проведеното ѝ лечение е било правилно и своевременно като не са установени белези по тялото на пострадалата след ПТП. Направени са разходи в размер на 260,58лв. за закупуване на медикаменти в резултат на увреждането получено в следствие на ПТП от 26.10.2020г.

В заключението си вещото лице д-р Щ. установява, че непосредствено след процесното събитие М. Т. е изпаднала в състояние на качествено разстроено съзнание /дисоциация/ временно разстройство на здравето неопасно за живота, по смисъла на чл.130, ал.1 от НК. Кратко време след това контактът с Т. е бил възстановен и пълноценен. Установено е от вещото лице, че и към момента М. Т. продължава лечение с психотропни медикаменти-

антидепресанти и транкилизатори под контрол на амбулаторен психиатър. Вещото лице е категорично, че трайната последица за здравословното състояние на ищцата М. Т. получена вследствие на процесния инцидент е посттравматично стресово разстройство, което попада в разграничителя „Постоянно разстройство на здравето неопасно за живота“ по смисъла на чл.129, ал.2 от НК. Описаното психично увреждане е в непосредствена причинна връзка с процесното ПТП. Пострадалата е напълно възстановена физически, но в продължение на повече от месец след инцидента е разгърнала хронично посттравматично стресово разстройство. Според вещото лице не можело да се предвиди продължителността на посттравматичното разстройство на ищцата, получено от нея вследствие на процесния пътен инцидент, като според вещото лице е неясна и прогнозата за пълното ѝ възстановяване на психичния ѝ апарат. Вещото лице е категорично, че „посттравматичното стресово разстройство“ се отразява негативно на психичното здраве на М. Т., като наличните психични симптоми се придружават с богата невротична симптоматика като субективен соматичен дискомфорт, лесна уморяемост, бързо изчерпване на енергията, обща слабост, отпадналост, нарушен и неободряващ нощен сън. В заключението се сочи още, че бързата изтощаемост на централната нервна система причинява намалена работоспособност у М. Т.. Установено е още, че Т. е провеждала коректно психотропно лечение продължаващо и към момента. Според вещото лице при коректно психотропно лечение, без да може да се предвиди неговата продължителност във времето, ищцата може да се възстанови напълно.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

В изпълнение разпоредбата на чл.267, ал.1 от ГПК, настоящият съдебен състав извърши проверка на депозираната въззивна жалба и констатира, че същата е редовна и допустима- отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, подадена е в срок, от процесуално легитимиран субект, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

При извършване на въззивен контрол на обжалваното съдебно решение и решението постановено по реда на чл.250 от ГПК, неразделна част от първото, в рамките поставени от въззивната жалба, след преценка на събраните от първата инстанция доказателства съдът намира, че решението е

валидно и допустимо в неговите обжалвани части, но частично неправилно. В тази насока подадената жалба се явява частично неоснователна.

В настоящия случай, първоинстанционният съд въз основа на изложените в обстоятелствената част на исковата молба факти, правилно е определил правната квалификация на предявените искове.

По отношение на предявения иск за неимуществени вреди от страна на М. И. Т., относно този иск, въззивника обжалва решението в частта над присъдените 5000лв.- главница, представляващи неимуществени вреди, в резултат на претърпени болки и страдания от ПТП от 26.10.2020г., ведно със законната лихва от 30.12.2020г.

С прекия иск по чл.432, ал.1 от КЗ разполага увреденият от ПТП срещу причинителят на вредите и неговият застраховател. Пострадалият, или неговите близки, може да предявят иска за заплащане на обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди непосредствено срещу застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ след спазване на изискванията на чл.380 от КЗ. Последната разпоредба задължава лицето, което иска да получи застрахователно обезщетение, да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция. Това е абсолютна положителна процесуална предпоставка за упражняване на правото на иск пред съда, предвидена в специален закон и свързана с изтичането на определен срок- чл.498, ал.3 от КЗ. Той е тримесечен и е регламентиран в чл.496, ал.1 от КЗ. Изтичането му обуславя допустимостта на претенцията. В този смисъл са Определение №332/19.07.2018г. по ч.т.д.№1614/18г., I т.о. на ВКС, Определение №179/15.04.2019г. по ч.т.д.№859/19г., I т.о. на ВКС.

По делото не се спори, а и от доказателствата се установява, че ищецът е отправил писмена претенция към застрахователя. В тримесечният срок застрахователят не е определил и платил обезщетение за неимуществени вреди. С оглед на това следва да се приеме, че предявения иск с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ е допустим.

Това обуславя активната материалноправна и процесуалноправна легитимация на ищеца да претендира обезщетение за претърпените от нея вреди срещу застрахователя на деликвента.

Застрахователят по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ по смисъла на чл.465 от КЗ отговаря за чужди виновни действия

и по характер отговорността му е гаранционно- обезпечителна.

Той има задължението да покрие, в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума, отговорността на застрахования за причинените от него вреди на трети лица, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие.

За да се ангажира отговорността на дружеството- застраховател е необходимо да са налице предпоставките на чл.45 от ЗЗД по отношение на застрахования при него. В тежест на ищеца е да докаже наличието им с всички допустими доказателствени средства, както и съществуването на валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ между деликвента и ответника- застраховател.

По делото не се спори, че гражданската отговорност за ППС „Ивеко 35 Ц 11“ с рег.№... е бил застрахована при ответника- застраховател. Застраховката е била валидна към момента на настъпване на произшествието. С влизане в сила на решението в частта, в която предявеният иск е уважен, следва да се приеме, че са се осъществили предпоставките от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД и застрахователят е пасивно материалноправно легитимиран да отговаря по предявения иск.

Пред въззивния съд се спори по отношение на размера на обезщетението за неимуществени вреди над сумата от 5000лв.

В този аспект, настоящата инстанция не приема за основателни направените във въззивната жалба възражения в насока на определения размер на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10000лв., като се приема, че той е завишен, не е съобразен с разпоредбата на чл.52 от ЗЗД, респективно възстановителния лечебен период от време на пострадалата не е бил продължителен.

Основанието за това, е че въззивният съд след подробно обсъждане на събраните в производството доказателства, достига до същите правни изводи изведени от първата инстанция относно така определения размер.

Обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост- чл.52 от ЗЗД. Справедливостта не е абстрактно понятие. То включва обсъждането на обективни критерии, свързани с вида на уврежданията, начина на настъпването им, наличието на остатъчни поражения от тях, от които да няма лечение, прогноза за бъдещото

здравословно състояние на увредения, неговата възраст и влошаване на здравословното му състояние, наличие на загрозяване и белези /ПП №4/23.12.1968г. на ВС/. На основание чл.154 от ГПК всяка страна има задължението да докаже всички факти, от които черпи за себе си благоприятни правни последици. В това се състои тежестта на доказване.

Затова ищецът е длъжен да докаже, при пълно и главно доказване и с всички допустими и относими доказателства, претърпените от него болки и страдания.

В случая от представеното и прието заключение на вещото лице- медик по назначената съдебномедицинска експертиза, както и от приложените медицински доказателства- амбулаторни листове, съдебно- медицинско удостоверение става ясно, че уврежданията на тази ищцата М. Т. по своя медико- биологичен характер представляват: Контузия на главата с оток и кръвонасядане по челната област странично в лявата окосмена част; Контузия на гръдния кош с масивно кръвонасядане по лявата предна част, простиращо се от раменната става и слизащо надолу към дясната гърда; Охлузване на дясната гърда; Контузия на лявата раменна става с кръвонасядане по предната част; Разкъсно- контузна рана на ляво рамо; Контузия на корема с кръвонасядане; Контузия на дясното коляно с масивен оток; Контузия на дясната подбедрица с кръвонасядане в страничната и част от средната трета до глезена; Множество охлузвания, разкъсно- контузни рани и кръвонасядания по тялото и крайниците; Белези и болки при дишане и болки в долните крайници.

Едновременно с това, съгласно заключението на д-р Щ.. подекспертната е преживяла психогенен шок е дисоциация на психичната дейност, обясняваща се с внезапна загуба на мускулен тонус, загуба на съзнание и контакт с потърпевшата. Вещото лице в заключението си ясно заявява, че трайните последици за здравословното състояние на ищцата, получени вследствие на претърпения инцидент са актуалното страдание и понастоящем е посттравматичното стресово разстройство, подробно описано по- горе. Хроничното протичане и е неясна прогноза, което попада в разграничителя: ПОСТОЯННО РАЗСТРОЙСТВО НА ЗДРАВЕТО НЕОПАСНО ЗА ЖИВОТА, по смисъла на чл.129, ал.2 от НКС

Следва да се отбележи, че посттравматичното стресово разстройство на

тази ищца представлява хронично и трайно заболяване, като в заключението се визира. Няма как да се игнорират данните от същото, че това постравматично стресово разстройство не отразява негативно на психическото здраве на М. И. Т., като наличните психични симптоми се придружават с богата невротична симптоматика, като субективен соматичен дискомфорт, лесна уморяемост, бързо изчерпване на енергията, обща слабост, отпадналост, нарушен и неодобряващ нощен сън. Неопровергано е твърдението на вещото лице, че бързата изтощаемост на централната нервна система у М. Т. ѝ причинява намалена работоспособност. Към момента на изследването не се коментира от вещото лице, че е налице възстановяване на тази ищца, като визира, че това зависи от коректното психотропно лечение, което не може да се предвиди продължителността на възстановяването, но не се изключва такова.

Няма основание да се игнорират показанията на разпитаните свидетели по делото в насока конкретното състояние на пострадалата, както към момент на настъпване на ПТП, така и в последствие. В този смисъл са и показанията на св.И. касаещи състоянието ѝ веднага след инцидента, а именно: „тя беше неадекватна“.

В показанията св.С. освен, че е констатирал на другия ден състоянието на М.Т. изразено в следното: беше на легло, имаше синини, отоци по подбедрицата, по крака, по лицето имаше охлузвания визира, че е започнало дълго възстановяване, което продължило в рамките на 3-4 месеца. Наложило се от страна на свидетеля да ѝ се помага в домакинството, защото освен синините и физическите травми, причинени ѝ вследствие на ПТП била развила и психическо разстройство. Същата изпадала в състояние да почва да плаче, както си стои в стаята излиза и не казва нищо и почва да се крие. Имал необяснимо поведение. Последните данни кореспондират и със заключението на съдебно- психологичната експертиза.

Настоящата инстанция, като съобрази, че ищецът има добро общо здравословно състояние, нейната възраст- 52 години към момента на пътния инцидент, нормален като продължителност възстановителен период без усложнения счита, че справедливият размер на дължимото обезщетение е 10000лв., но не и в по- висок размер. В процеса не се доказва да е имало и съпричиняване от нейна страна.

При определяне на обезщетението за неимуществени вреди съдът съобрази, че произшествието е настъпило през 2020г., икономическата конюнктура и минималната работна заплата за страната. Размерът на застрахователните лимити не може да бъде водещ и самостоятелен критерий за съда при справедливото репарирание на неимуществените вреди./ Р № 34/27.03.2020г. по т.д. № 1160/19г., II т.о на ВКС, Р № 60090/29.07.2021г. по т.д. № 1472/20г., ВКС, I т.о./ Обезщетението отразява степента на уврежданията, трайните последици от тях, ако има такива, както и други обективни факти, които са предмет на доказване и които да са доказани в хода на съдебното дирене. Определеният размер на обезщетение на М. Т. от 10000лв. представлява 16 минимални работни заплати за страната за 2020г./610 лв. МРЗ за 2020г./ и 7 средно месечни заплати при 1321 лв. средно месечна работна заплата за страната за месец март на 2020г.

Определеното обезщетение е съответно на жизнения стандарт на страната към правнорелевантния момент.

Във връзка с така изложеното съдът намира, че решението в тази му обжалвана част относно присъдения размер на обезщетение за неимуществени вреди следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Относно възражението на жалбоподателят в насока присъдената законна лихва върху така присъденото по-горе обезщетение и това за обезщетение за имуществени вреди в размер на 260,58лв. то следва да се отбележи, че същото следва да се приеме за основателно.

В конкретният случай, претенцията в исковата молба за лихвата върху първото обезщетение е от датата на увреждането, т.е. от датата на ПТП, а именно- 26.10.2020г., а относно второто обезщетение- за имуществени вреди е поискано от изтичане на тримесечния срок от датата на завеждане на претенцията пред застрахователя за процесното ПТП- 30.03.2021г. Първоинстанционният съд е определил датата от която следва да тече лихвата- 30.12.2020г. Факт е, че това е датата на която застрахователят е получил претенцията от ищцата, видно от разписки- л.26 и л.29. В този смисъл са и приложените по делото молби от М. Т., респективно К. Т.- л.25-26 и л.27-29, с адресат- ответника, че е поискано определянето на размери на парично обезщетение.

Съгласно разпоредбата на чл.496 от КЗ, застрахователят изпада в забава след изтичане на 3- месечния срок за произнасяне, т.е.от 30.03.2021г.

При тези данни, решението на първоинстанционният съд в частта му в която е присъдено законна лихва от 30.12.2020г. касаещо обезщетенията, както за имуществени вреди, така и имуществени вреди до окончателното изплащане на сумата следва да се отмени. Вместо това следва да се постанови решение, с което законната лихва да се счита от 31.03.2021г.

По отношение на обжалването от страна на въззивника, в частта в която е присъдена законна лихва върху главницата от 1000лв. от датата на завеждане на исковата молба- 05.04.2021г., касаещ иска на К. Т., то въззивният съд приема, че възраженията в жалбата относно неправилността на решението в тази му част е основателно.

Следва да се приеме, че действително от първоинстанционният съд не е съобразена съдебната практика в насока, че застрахователят изпада в забава при наличието на тотална щета, едва след представяне на доказателство за прекратена регистрация поради тотална щета. В този смисъл са Решение №44 от 02.06.2015г., на ВКС по т.д.№775/2014г., И.о.; Решение №140 от 01.08.2018г. на ВКС по т.д.№2278/2017г.; Определение №105 от 24.02.2020г. на ВКС по т.д.№1280/2019г., П.т.о. Съгласно последната, спазването на изискването по чл.390 от КЗ не е условие за установяване на задължението на застрахователя по съдебен ред, а е само предпоставка за определяне момента на изпадане на забава от страна на застрахователя за изплащане на това обезщетение. Плащането на застрахователят може да бъде доброволно или в изпълнение на влязло в сила решение, но и в двата случая, изпълнението/неизпълнението на задължението за deregистрация и представянето пред застрахователя на доказателства за това има значение за началния срок на забавата, но не и за основателността на претенцията за главница.

Първоинстанционният съд е приел в постановения от него съдебен акт, че К. Т. не е представила удостоверение за deregистрация на процесния автомобил, като това не се и оспорва от последната.

Ето защо, с оглед на гореизложените съображения настоящата инстанция приема, че законна лихва върху присъденото обезщетение за имуществени вреди от 1000лв. по предявения иск на К. Т. не се дължи. В

последница от това Решение №437 от 16.05.2022г., постановено по гр.д. №423/2021г. по описа на РС- Пещера, с което е допълнен диспозитива на Решение №20 от 07.01.2022г., постановено по гр.д.№423/2020г. по описа на РС- Пещера касаещ присъждането на законната лихва върху тази сума, считано от 05.04.2021г. до окончателното изплащане, да се отмени, като се отхвърли тази претенция.

Решението, в частите касаещи уважените иски до размера от 5000лв.- обезщетение за неимуществени вреди, в размер на 260,58лв- обезщетение за имуществени вреди, предявен от М. Т., съответно уважения иск за 1000лв.- обезщетение за имуществени вреди, предявен от К. Т. не е обжалвано от страните по делото, с оглед на което е и влязло в законна сила.

Предвид на гореизложеното, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №20 от 07.01.2022г. постановено по гр.д. №423/2021г. по описа на РС- Пещера **в частта**, с която е присъдена законна лихва върху главниците за неимуществени и имуществени вреди, считано от 30.12.2020г, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество ОЗК-Застраховане“ АД, с ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр.С., район В., ул.“С. С.“ №7, ет.5, представлявано от А.П.Л. и Р.К.Д.-Изпълнителни директори, на основание чл.432, ал.1 от КЗ, във връзка с чл.52 от ЗЗД, да заплати в полза на М. И. Т., с ЕГН ***** от гр.Б., ул.“Б.Ч.“ №16, законна лихва върху присъденото ѝ обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10000лв., считано от 30.03.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество ОЗК-Застраховане“ АД, с ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр.С., район В., ул.“С. С.“ №7, ет.5, представлявано от А.П.Л. и Р.К.Д.-Изпълнителни директори, на основание чл.432, ал.1 от КЗ, във връзка с чл.52 от ЗЗД, да заплати в полза на М. И. Т., с ЕГН ***** от гр.Б., ул.“Б.Ч.“ №16, законна лихва върху присъденото ѝ обезщетение за имуществени вреди

в размер на 260,58лв., считано от 30.03.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТМЕНЯ Решение №437 от 16.05.2022г., постановено по гр.д. №423/2021г. по описа на РС- Пещера, с което е допълнен диспозитива на Решение №20 от 07.01.2022г., постановено по гр.д.№423/2020г. по описа на РС- Пещера касаещ присъждането на законната лихва върху тази сума, считано от 05.04.2021г. до окончателното изплащане и което решение се счита за неразделна част от Решение №20 от 07.01.2022г. постановено по гр.д. №423/2021г. по описа на РС- Пещера, като се **ОТХВЪРЛЯ** претенцията за присъждане на законна лихва.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №20 от 07.01.2022г. постановено по гр.д. №423/2021г. по описа на РС- Пещера **в останалата му обжалвана част.**

В останалите части на Решение №20 от 07.01.2022г. постановено по гр.д.№423/2021г. по описа на РС- Пещера, същото не е обжалвано от страните по делото, с оглед на което е влязло в законна сила.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл.280 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____